

Daniels bok - nummer hundre og trettiåtte

Åpenbaringen av Daniel 11: En profetisk reise gjennom historien

Jeff Pippenger

2024-03-15

Det førtiende verset i Daniels ellefte kapittel representerer et av de mest dyptgripende versene i Guds Ord. De profetiske historiene som der fremstilles, er stedet hvor hjulene innenfor hjulene i Esekiels syn føyes sammen. Med endetiden for millerittbevegelsen i 1798, og også endetiden for den tredje engels bevegelse i 1989, fremstilles de indre og ytre historiene til Guds folk i de siste dager. I verset finnes kunngjøringen om den nært forestående dommen som kom med den første engelen i 1798, helt frem til søndagsloven i vers førtien. Verset representerer derfor den undersøkende dom over Guds menighet, fra og med de døde og frem til beseglingen av de hundre og førtifire tusen, og at Gud spyr laodikeisk adventisme ut av sin munn.

Historien fra da pavedømmet mottok sitt dødelige sår i 1798, og inntil det dødelige såret blir leget i vers førtien, er fremstilt i versets historie. Fra og med vers førtien er dette satt innenfor sammenhengen av Guds tiltagende utøvende dommer, som begynner i dette verset. I denne profetiske betydning er vers førti slutten på Daniels bok kapittel elleve, og vers én og to i kapitlet er begynnelsen. Kapittel elleve fremstiller antikrists opprør, og kapittel ti representerer begynnelsen på synet om Hiddekel-elven, og kapittel tolv representerer slutten. Kapittel ti og tolv representerer den første og den siste, og kapittel elleve er opprøret i midten.

Kapittel ti og tolv er de samme, for i motsetning til kapittel elleve fremstiller de Daniels erfaring i forhold til synet, mens kapittel elleve er selve synet. Kapittel ti er den første bokstaven i det hebraiske alfabetet, kapittel elleve er den trettende opprørske bokstaven i det hebraiske alfabetet, og kapittel tolv er den siste bokstaven i alfabetet. Synet ved Hiddekel-elven er «Sannheten».

I kapittel elleve illustrerer begynnelsen enden, for Kristus forandrer seg aldri. Den avsluttende historien som fremstilles i vers førti, er prøvetiden for dyrets bilde. Denne prøvetiden avsluttes med dyrets merke, som er fremstilt i vers førtien. Vers én og to må derfor omhandle beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, for denne tidsperioden er også perioden for dannelsen av dyrets bilde.

«Herren har klart vist meg at dyrets bilde vil bli dannet før nådetiden avsluttes; for det skal være den store prøven for Guds folk, ved hvilken deres evige skjebne vil bli avgjort. ...»

«Dette er den prøven som Guds folk må gjennomgå før de blir beseglet.» Manuscript Releases, bind 15, 15.

Det finnes alltid to veimerker som identifiserer en endetid. I Moses' reformbevegelse var det Arons fødsel, fulgt tre år senere av Moses' fødsel. I reformbevegelsen som skulle gå ut av Babylon og gjenoppbygge tempelet, var det kong Darius, fulgt av kong Kyros. I Kristi reformbevegelse var det døperen Johannes' fødsel, fulgt seks måneder senere av Kristi fødsel. I millerittenes reformbevegelse var det pavemaktens død i 1798, fulgt av pavens død i 1799. I den tredje engels

reformbevegelse var det president Reagan og president Bush den første, som begge representerte 1989. I Daniel kapittel ti, vers én, finner vi kong Kyros identifisert.

I perserkongen Kyros' tredje regjeringsår ble et ord åpenbart for Daniel, han som ble kalt Beltsasar; og ordet var sant, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og hadde innsikt i synet. Daniel 10:1.

I de følgende versene i kapittel ti ser vi Daniels erfaring fremstilt på forhånd før Gabriel overbringer synet om den profetiske historien i kapittel elleve. Kyros markerer endetiden, for tidligere hadde Kyros, Dareios' nevø, vært Dareios' general som drepte Belsasar, og markerte således slutten på de sytti årene i fangenskap, som var et forbilde på de tolv hundre og seksti årene med åndelig Israels fangenskap i det åndelige Babylon fra 538 til 1798.

«Guds menighet på jorden var like sannelig i fangenskap i løpet av denne lange perioden med nådeløs forfølgelse som Israels barn var holdt fanget i Babylon under landflyktighetens tid.» Prophets and Kings, 714.

Slutten på de tolv hundre og seksti årene i 1798 markerte endetiden; slik markerte slutten på de sytti årene «endetiden» for den historien. Både Darius og Kyros er fremstilt ved Belsasars død og slutten på Babylons rike, for som Darius' general, som fullførte verket, representerte Kyros Darius. Da George Bush den første ble innsatt den 20. januar 1989, hadde Reagan vært president i de første nitten dagene av 1989.

Synet ved Hiddekel begynte i endetiden, i Kyros' tredje regjeringsår. Når Gabriel begynner å utfolde den profetiske historien i kapittel elleve for Daniel, viser han først til Darius' første regjeringsår for klart å fastslå at synet av den profetiske historien som han skulle legge frem for Daniel, begynner i den siste endetid, i 1989, for alle profetene taler mer om de siste dager enn om de dager de selv levde i.

Men jeg vil kunngjøre for deg det som er oppskrevet i sannhetens skrift; og det er ingen som står meg bi i disse ting, uten Mikael, deres fyrste. Også jeg stod fram i mederen Darius' første regjeringsår for å støtte og styrke ham. Daniel 10:21, 11:1.

I Darius' første regjeringsår, som representerer endens tid i 1989, «stod» Gabriel, og identifiserte derved at ved en «endens tid» ankommer en engel. I 1798 kom den første engelen, og i 1989 kom den tredje engelen. Det var ikke før den tredje engelens budskap ble gitt kraft i 2001 at den tredje engelens besegling begynte, men bevegelsen med den tredje engelens ankomst i 1989 er fremstilt ved at Gabriel står ved endens tid. Gabriel skal vise Daniel «det som er opptegnet i sannhetens skrift», og synet ved Hiddekel bærer signaturen «Sannhet», som Gabriel nå er i ferd med å fremsette.

I vers fjorten i kapittel ti hadde Gabriel allerede underrettet Daniel om at det han omtalte i synet ved Hiddekel, var «det som skulle hende Guds folk i de siste dager».

Nå er jeg kommet for å la deg forstå hva som skal hende ditt folk i de siste dager; for synet gjelder ennå mange dager. Daniel 10:14.

Vers to i Daniel kapittel elleve representerer den kunnskapen som ble avforseglet ved endetiden i 1989, og som identifiserer det som «skal vederfares» Guds folk «i de siste dager».

Og nå vil jeg kunngjøre deg sannheten. Se, ennå skal tre konger framstå i Persia; og den fjerde skal være langt rikere enn dem alle; og ved sin makt, gjennom sine rikdommer, skal han egge alle opp mot Greklands rike. Daniel 11:2.

Kyros er et forbilde på den annen konge siden 1989. Han er kongen i det medo-persiske riket, som representerer profetiens rike i de siste dager, sammensatt av to horn, fremstilt ved mederne og perserne. Etter den annen konge i riket til jorddyret med de to horn ved endens tid i 1989, skulle det ennå komme tre konger (Clinton, Bush den siste, Obama), og deretter skulle det komme en konge som var langt rikere enn dem alle. De tre kongene som fulgte etter Bush den første, ble velstående etter sine presidentperioder, og kun fordi de var blitt president. Trump, den fjerde, som var langt rikere og den rikeste president noensinne, tjente ikke sine penger fordi han hadde vært president, men primært gjennom sitt arbeid med eiendomsinvesteringer, lenge før han stilte til presidentvalg.

Tidligere var den rikeste presidenten i amerikansk historie, relativt sett, den første presidenten i Amerikas forente stater. Før Donald Trump var George Washington den rikeste presidenten i amerikansk historie, og han tjente sine penger, slik Donald Trump gjorde, gjennom eiendomsinvesteringer. Både Washington og Trump kom til presidentembetet fra utradisjonelle politiske bakgrunner. Washington var først og fremst en militær leder før han ble president, og Trump var en forretningsmann og tv-personlighet, som i likhet med Washington var uten noen tidligere politisk erfaring.

Begge presidentene var kjent for sine sterke personligheter og lederstiler, selv om de ga uttrykk for disse trekkene på nokså forskjellige måter. Washington var kjent for sitt stoiske, rolige og selvsikre lederskap og sin samlende tilstedeværelse under revolusjonskrigen og i republikkens første år, mens Trump er kjent for sin offensive tilnærming til ledelse og styring. Både Washington og Trump var skikkelser preget av betydelig kontrovers, om enn av svært ulike grunner. Washington, som ellers var høyt æret, møtte i sin samtid kritikk for ulike forhold, deriblant sine syn på slaveri. Trumps presidentskap var preget av en rekke kontroverser, blant annet hans bruk av «slemme tweets» på sosiale medier, hans politiske beslutninger ut fra «America first»-linjen og hans egen selvbevissthet.

Den rikeste og sjette presidenten skulle hisse opp de globalistiske dragemaktene. Når vi legger historien i vers to i kapittel elleve oppå historien for perioden 1776, 1789 og 1798, finner vi ytterligere opplysninger som omhandler jorddyrets siste president, for Jesus fremstiller enden ved begynnelsen. De to første periodene, representert ved 1776 og 1789, gir to vitner om at den siste presidenten vil være den åttende presidenten, som var av de sju. Trump var den sjette presidenten etter Reagan, og som den åttende presidenten vil han være «av de sju». Den siste, og åttende presidenten vil herske når De forente stater danner bildet «til og av» dyret.

Presidenten som hersker når bildet av dyret blir dannet av De forente stater, må være den åttende, det vil si av de syv, slik det bevitnes av Peyton Randolph og John Hancock. Pavemakten er det

åttende hodet som var av de syv, og den mottok et profetisk dødssår. For å være et bilde av pavemakten må den åttende presidenten, som er av de syv, også ha en profetisk identifikasjon som profetisk «såret» eller «drept».

Pavedømmet mottok sitt dødelige sår fra en dragemakt (Frankrike), en dragemakt som pavedømmet hadde kjempet mot siden den tid da Paulus påviste at lovløshetens mysterium (syndens menneske) allerede var virksomt på den tiden. Hedenskapets drage holdt pavedømmet tilbake fra å innta tronen, noe det gjorde i 538.

Fra pavedømmets begynnelse og inntil dets endelige undergang kjemper det mot dragemakter. Et bilde av pavedømmet krever at bildet kjemper mot en dragemakt. I Åpenbaringen sytten blir pavedømmet, som er det åttende hodet, og som er av de sju hodene, til sist brent opp med ild, og hennes kjøtt blir ett av de ti kongene. I begge dødsfallene (1798 og de siste dager) blir det pavelige dyret drept av en dragemakt. For at De forente stater skal danne et bilde av dyret, måtte den åttende presidenten også bli drept av en dragemakt som det førte krig mot, og den sjette kongen etter endetidens begynnelse i 1989 er den kongen som oppildnet alle dragemaktene.

Ronald Reagan var en frafallen protestant, men George Bush den første var en klassisk globalist. Et av hans berømte sitater er der han løy ved å si, den 18. august 1988: «Og det er jeg som ikke vil heve skattene. Min motstander sier nå at han vil heve dem som en siste utvei, eller som en tredje utvei. Men når en politiker taler slik, vet man at det er ett feriested han kommer til å sjekke inn på. Min motstander vil ikke utelukke å heve skattene. Men det vil jeg. Og Kongressen vil presse meg til å heve skattene, og jeg vil si nei. Og de vil presse, og jeg vil si nei, og de vil presse igjen, og alt jeg kan si til dem er: les på leppene mine: ingen nye skatter.»

Bortsett fra den offentlige løgneren, som er et kjennetegn ved en representant for dragemakten, var hans mest berømte sitat fra en felles samling i Kongressen den 11. september 1990, der han sa: «Nå kan vi se en ny verden komme til syne. En verden der det finnes et høyst reelt utsyn til en ny verdensorden. Med Winston Churchills ord, en 'verdensorden' der 'rettferdighetens og fair playets prinsipper ... beskytter de svake mot de sterke ...' En verden der De forente nasjoner, frigjort fra den kalde krigens fastlåste stillstand, står rede til å oppfylle sine grunnleggeres historiske visjon.» Bush den eldre var en globalist, selv om han identifiserte seg som republikaner.

Bill Clinton var den første presidenten som holdt sin innvielsesseremoni ved Lincoln-minnesmerket, noe som betyr at han vendte ryggen til Lincoln og sto vendt mot obelirken i Washington-monumentet, en obelisk som innvendig er fylt med frimureriets symboler. Både obelirken og frimureriets symboler, som han valgte å vende seg mot da han med falsk ed sverget sin troskap til Grunnloven, representerte ikke bare at han hadde vendt ryggen til slaverimotstandens symbol i Lincoln-minnesmerket, men Clintons valgte historiske plassering stemmer også overens med hans takketale, hvor han roste en professor som han hadde studert under ved det jesuittiske universitetet han hadde gått på.

Den professoren, Carroll Quigley, skrev boken: *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, som ble utgitt i 1966, og som med rette og i vid utstrekning forstås som «Bibelen for globalistiske idéer». Slik Koranen er for islam, og slik *Morals and Dogma of the Ancient and*

Accepted Scottish Rite of Freemasonry, skrevet av Albert Pike og utgitt i 1871, anses som den mest omfattende fremstilling av frimureriets esoteriske læresetninger; eller slik The Book of Mormon er for de siste-dagers-hellige, slik er Quigleys bok Bibelen for den globalistiske filosofi. De fleste ville ha visst det dersom Clinton hadde rost Muhammed i Koranen, eller dersom han hadde rost Joseph Smith i The Book of Mormon, og noen ville ha visst hvem Albert Pike var; men få visste at Clintons lovprisning av Quigley var i samsvar med hans egen globalistiske agenda, og hans forkastelse av de prinsipper som var representert ved Abraham Lincoln.

I talen sa Clinton: «Som tenåring hørte jeg John Kennedys kall til borgerskap. Og deretter, som student ved Georgetown, hørte jeg dette kallet bli klargjort av en professor ved navn Carroll Quigley, som sa til oss at Amerika var den største nasjonen i historien fordi vårt folk alltid har trodd på to ting: at morgendagen kan bli bedre enn i dag, og at hver og en av oss har et personlig moralsk ansvar for å gjøre det slik.» Carroll Quigleys idé om hvordan man kunne «make America great again», var at De forente stater skulle oppgi sin nasjonale suverenitet til De forente nasjoner. Clinton var demokrat, globalist, representant for dragen.

«Som far, så sønn», George Bush den siste var en globalist, og likesom hans far var han en globalist som bekjente seg til å være republikaner. Eplet faller ikke langt fra stammen. Bibelen stiller det retoriske spørsmålet: «Kan vel to vandre sammen uten at de er blitt enige?» Man behøver bare å følge de mange foretak som Bush den siste gjennomførte sammen med Bill og Hillary Clinton for å se hvem Bush den siste var enig med.

Barack Hussein Obama kom med en uttalelse om å grunnleggende forvandle Amerikas forente stater under et valgmøte kort tid før han ble valgt til president. Den 30. oktober 2008, i Columbia, Missouri, sa Obama: «Vi er fem dager unna å grunnleggende forvandle Amerikas forente stater.» Uttalelsen var en del av Obamas bredere budskap om «håp og forandring», som var et hovedtema i hans presidentkampanje i 2008, og som understreket hans forpliktelse til betydelige politiske reformer og en annen kurs for landet. Den retningen han dreide landet i, var inn i globalismens dragepolitikk, anti-hvit, pro-abort, anti-karbonbrensel, anti-Amerika, pro-globalisme, mangfold, likhet, inkludering, den falske historieskrivningen i kritisk raseteori, og så videre. Obama var ikke bare en samfunnsorganisator; han var og er fremdeles en representant for dragemaktens globalistiske agenda.

Trump holdt imidlertid, i motsetning til en typisk moderne politiker, flere løfter enn alle de andre sju presidentene i perioden som begynte i 1989, til sammen. Han var fast bestemt på å gjøre Amerika stort igjen, og i forsøket på det utfordret han de rådende globalistiske maktene, ikke bare i De forente stater, men i hele verden.

Joe Biden har overhodet ingen beviser for at han er noe annet enn enda en globalist.

Katolisismens dyr førte en langvarig krig med dragemaktene, og den presidenten som regjerer når De forente stater danner et bilde av pavedømmet, vil av profetisk nødvendighet være i strid med dragemaktene. Ingen av de nålevende presidentene, bortsett fra Donald Trump, ville føre krig med dragemaktene, for demokratene er åpent globalistiske (drager), og George Bush den siste var, slik hans far var (en bekjennende republikaner, som i virkeligheten er en globalistisk drage), for Jesus

fremstiller alltid den siste ved den første.

Vi vil fortsette denne studien i neste artikkel.

«En stor krise venter Guds folk. En krise venter verden. Den mest skjellsettende strid gjennom alle tidsaldre står like foran oss. Hendelser som vi i mer enn førti år, på den profetiske ords myndighet, har erklært å være forestående, finner nå sted for våre øyne. Allerede er spørsmålet om et tillegg til grunnloven som innskrenker samvittighetsfriheten, blitt fremmet for nasjonens lovgivere. Spørsmålet om å håndheve søndagshelligholdelse er blitt et anliggende av nasjonal interesse og betydning. Vi vet godt hva utfallet av denne bevegelsen vil bli. Men er vi rede for det som kommer? Har vi trofast oppfylt den plikt som Gud har betrodd oss, å gi folket advarsel om den fare som ligger foran dem?»

«Det er mange, selv blant dem som er engasjert i denne bevegelsen for håndhevelse av søndagen, som er blindet for de følger som vil følge av denne handlingen. De ser ikke at de slår direkte mot religionsfriheten. Det er mange som aldri har forstått den bibelske sabbats krav og det falske grunnlag som søndagsinstitusjonen hviler på. Enhver bevegelse til fordel for religiøs lovgivning er i virkeligheten en innrømmelse til pavedømmet, som gjennom så mange tidsaldre stadig har ført krig mot samvittighetsfriheten. Søndagshelligholdelsen skylder sin eksistens som en såkalt kristen institusjon til «lovløshetens hemmelighet»; og dens håndhevelse vil være en faktisk anerkjennelse av de prinsipper som er selve hjørnesteinen i romanismen. Når vår nasjon i en slik grad skal fornekte sitt styres grunnprinsipper at den vedtar en søndagslov, vil protestantismen ved denne handling rekke hånden til paveriet; det vil ikke være noe annet enn å gi liv til det tyranni som lenge ivrig har ventet på sin anledning til igjen å bryte fram i aktiv despotisme.»

Den nasjonale reformbevegelsen, idet den utøver den religiøse lovgivningens makt, vil, når den er fullt utviklet, åpenbare den samme intoleranse og undertrykkelse som har rådet i tidligere tider. Menneskelige råd tiltok seg da Guddommens prerogativer og knuste under sin despotiske makt samvittighetsfriheten; og fengsling, landflyktighet og død fulgte for dem som motsatte seg deres påbud. Dersom pavedømmet eller dets prinsipper igjen blir lovfestet til makt, vil forfølgelsens ild atter bli opptent mot dem som ikke vil ofre samvittigheten og sannheten av hensyn til folkelige villfarelser. Dette onde står på nippet til å bli virkeliggjort.

«Når Gud har gitt oss lys som viser oss farene foran oss, hvordan kan vi stå rene for Hans åsyn dersom vi forsømmer å gjøre enhver anstrengelse som står i vår makt for å legge det frem for folket? Kan vi være tilfreds med å la dem møte dette skjebnesvangre spørsmål uten advarsel?» Testimonies, bind 5, 711, 712.